

Kirándulás a Lizával

Minden zárva, de moziba sem akart menni, akkor menjünk kirándulni. „lájtosan” természetesen. Ebéd után nekiveselkedtünk.

Amikor az István (Liza apja) kicsi volt, a Hédi néni, a napközis tanár, elvitte a gyerekeket a 11-es autóbusz végállomására, ott felrobogott velük az Árpád-pihenőig, majd ugyan ez vissza, és meg volt oldva a délutáni program. Gondoltam ez jó lesz!

Csak, amikor kb. a hegymeneti félúton voltunk, akkor kezdett el a Liza reklamálni, hogy hova a francba megyünk, minek jöttünk ide, nincs is bogyós növény....stb. (A bogyós növény volt a csábító, részemről, hogy az Ildinek szedjük őszi ágakat a születésnapjára, vasárnapra.)

Több se kellett az Imrének, rá tromfolt a Lizára, 40 éve nem voltunk kirándulni, hogy jutott az eszembe ilyen marhaság! Különben meg ha 40 évenként megyünk kirándulni, akkor meg jó, mert, akkor Neki többet nem kell hegyet másznia! Mondanom sem kell, hogy ki voltam akadva, mert otthon megbeszéltük, senki nem tiltakozott, akkor most már minek ez a sok duma. Ráadásul én voltam, vagyok a társaság gyenge pontja, én bírom a legkevésbé, de csak állok a kis „Nordic Walking” botjaimra támaszkodva és csodálkozom, hogy mit hablatyolnak ezek! Gyerünk tovább, a kilátótól majd visszafordulunk, de addig másszunk! Ebben maradtunk és másztunk! Liza talált bogyós növényt, meg is szereztünk, és még vágunk hozzá „színeket”, csak akkor meg az lett a baj, hogy „ezzel az erdővel szállunk fel a buszra?” És ezzel az erdővel szálltunk fel a buszra! Miután mindenki beletörődött a megváltozhatatlanba,

már nem volt semmi baj! Liza kereste a bogyókat és a színeket, Imre vágta az ágakat Neki, én megy szuszogtam, lihegtem, izzadtam! (Hiába, tegnap még kórház, ma meg hegy, hát...!) Persze jóval előbb felértek, mint én, semmi bajuk, beszélgettek, és egyszer csak azt vettem észre, hogy nincs a Liza kezében a mobilja! Somolyogtam magamban, látjátok mennyire igazam van, de nem szóltam semmit!

Fent: kilátás, már nincsen szinte semmi. Nagyok lettek a fák, és közvetlenül a „kilátó” alatt építkeznek! Az időjárás sem kedvezett, mert kissé ködös volt a táj, tehát nem lehetett annyit látni, amennyit lehetett volna.

Azért készítettem néhány fotót.

Visszafelé már szinte robogtunk, a túra kerékpárosokat számoltuk, hogy ki hányszor fordult már azóta, amióta mi itt kínlódunk! (Meglépett, hogy mennyien voltak, kirándulók, kutyások /Liza haverkodott, „de cuiki”/ kerékpárosok. A kilátó mellett nagy társaságot találtunk, akik főztek, valószínű, hogy ott ebédeltek, hallottam, hogy 1.100.- Ft-ot szedett valaki fejenként: Eurót is elfogadsz? Nagy röhögés volt a válasz! Hát persze! Szóval nagy élet volt.)

Szaladtunk az autóbusz után, de a Liza azt mondta, hogy csak akkor száll fel, ha van ülőhely! Volt. Nostalgizált egy kicsit, amikor látta, hogy a volt iskolája mellett, haladtunk el, igaz ez még odafelé volt, de visszafelé is megjegyezte, hogy még meg van! Már sötét volt, amikor leszálltunk a Clark Ádám téren a villamosról, olyan gyönyörű volt minden, hogy mondtam a Lizának készítsen képet a hídról, lássam, hogy mennyire tud szép éles fotót gyártani a gépe „éjjel”! De nem volt még éjjel, persze, még most is csak 19:20 van, amikor ezeket a sorokat írom! Mégis teljesen sötét volt, hiába közeleg a tél! 2018. 11. 02. péntek

Képek:

